

MOLINS

Investigaciones Internas

Resum de la jurisprudència rellevant sobre investigacions internes

2025

Resum de la jurisprudència rellevant sobre investigacions internes

Agència Espanyola de Protecció de Dades (AEPD)

Queixes internes: protecció del denunciador o dret a la defensa de la persona investigada?

Resum: en les investigacions internes, la confidencialitat del denunciador és una obligació legal fonamental i no opcional, fins i tot quan no s'ha sol·licitat expressament l'anonimat.

Després d'una multa de 120.000 € imposada per l'AEPD a una empresa per revelar les dades dels denunciadors en un cas d'assetjament, el text emfatitza que revelar les identitats (fins i tot en un context intern) pot causar un greu perjudici personal i vulnera el principi de confidencialitat del RGPD (art. 5.1.f). A més, la Llei 2/2023 reforça aquesta protecció i introdueix un segon nivell de sancions a través de l'Autoritat Independent de Protecció dels Denunciadors.

La idea subjacent és clara: les organitzacions han d'implementar protocols sòlids, formar els seus equips i protegir activament els denunciadors, perquè sense confidencialitat, el nombre de denúncies disminueix i, amb això, la cultura ètica es debilita.

Comentari de Rania Zitouni Chahdi

Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCat)

Procediment sancionador núm. 51/2025 de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades

Resum: Segons la resolució que conclou el Procediment Disciplinari núm. 51/2025 de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCat), la conservació del compte de correu electrònic corporatiu d'un antic empleat, més de sis (6) anys després de la seva sortida, constitueix una infracció molt greu de la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de Protecció de Dades Personals i Garantia dels Drets Digitals, tal com es preveu a l'article 72.1.a).

Oficina Antifrau de Catalunya (OAC)

Multa per acció de represàlies imposada per l'Oficina Antifrau de Catalunya (OAC)

Resum: El 2025, l'Oficina Antifrau de Catalunya va imposar la primera sanció a una empresa catalana en virtut del règim sancionador previst a la Llei 2/2023. La sanció, de 600.000,00 €, es va imposar per la presumpta comissió d'una infracció molt greu, concretament: l'adopció d'actuacions de represàlies contra un empleat (suspensió de funcions i sou durant sis dies) per haver denunciat internament possibles irregularitats en la contractació de personal, el pagament de complements salarials i el control de les hores de treball. La sanció contra l'empleat ja havia estat anul·lada prèviament pel tribunal laboral, que va ordenar a l'empresa que li pagués una indemnització de 7.500,00 €. Després de la sentència del tribunal laboral, l'OAC va imposar la seva sanció. L'empresa ha declarat als mitjans la seva intenció de recórrer la sanció davant dels tribunals ordinaris.

Jutjats provincials (APs)

SAP Burgos (Divisió Penal 2) núm. 70/2025, de 13 de març

Resum: El cas tracta de la comunicació d'una carta de cessament al Consell de Treball i del seu possible conflicte amb el dret a la protecció de les dades personals.

La demandant, una treballadora acomiadada, va al·legar que l'empresa havia vulnerat el seu dret a la reputació en compartir informació personal sense el seu consentiment, informació que, al seu parer, va conduir al seu acomiadament. Concretament, es tractava d'un informe mèdic que assenyalava les limitacions físiques i mentals de la treballadora, la seva situació matrimonial i la seva pertinença al sindicat UGT.

Tanmateix, el Jutjat Provincial de Burgos va concloure que l'enviament de la documentació al Comitè d'Empresa estava degudament justificat pel compliment d'una obligació legal i, al seu torn, protegit pel dret a la informació de tots els membres del Comitè d'Empresa.

Comentari de Clara Tomàs Vaqués

Alts Tribunals de Justícia (TSJs)

STSJ de Navarra (Sala de lo Social) núm. 302/2025, de 4 de setembre:

Resum: La Sala de lo Social de l'Alt Tribunal de Justícia de Navarra confirma una sentència d'un tribunal inferior que declara nul·la i sense efecte la sanció disciplinària imposada per una empresa del sector del ferro i l'acer a un empleat que era membre del Comitè d'Empresa. La sentència també confirma l'ordre que l'empresa pagui a l'empleat una indemnització de 7.500,00 €.

El vincle temporal entre un incident de seguretat que el treballador sancionat va comunicar el mateix dia de l'incident, la presentació d'una reclamació a l'INSS dos dies després i l'inici de procediments disciplinaris onze dies més tard (7.2), juntament amb la imposició posterior d'una sanció (23.2), es considera prova suficient que, en aquest cas concret, s'ha vulnerat la garantia d'immunitat.

El Tribunal afegeix que en aquest cas concret hi ha una altra indicació molt clara: l'oferta feta pel Director General als membres del Comitè d'Empresa pocs dies després que es sancionés el treballador en qüestió, és a dir, retirar la sanció si el Comitè d'Empresa retirava la seva denúncia a la INSS.

Comentari d'Albert Estrada Cuadras

STSJ La Rioja (Sala de el Treball) núm. 106/2025, de 28 de juliol

Resum: En aquesta sentència, el Tribunal Superior de Justícia de La Rioja va confirmar l'acomiadament d'un empleat per haver presentat una denúncia interna contra un company, respecte al qual existeix una gravació d'àudio en què aquest pronuncia clarament insults i amenaces de violència física contra el denunciat. Tant el jutge de primera instància com el Tribunal Superior de Justícia conclouen que l'empleat acomiadat havia provocat el seu company, amb l'únic objectiu d'obtenir els insults i les amenaces, gravar-los i, d'aquesta manera, aconseguir un canvi de torn molt desitjat.

Comentari d'Albert Estrada Cuadras

Tribunal Suprem de Justícia de les Illes Balears (Sala Social) núm. 103/2025, de 21 de febrer, d'Agustí Maragall

Resum: un exemple de l'aplicació no retroactiva de la recent doctrina de la Sala Plena de la Sala Social del Tribunal Suprem que exigeix una audiència prèvia com a condició necessària perquè un acomiadament disciplinari sigui vàlid. Donat que l'acomiadament es va produir abans de la sentència de la Sala Plena del Tribunal Suprem del 18 de novembre de 2024, es considera raonable que el petit empresari desconegués la nova doctrina. Això malgrat que la nova doctrina del Tribunal Suprem va

presentat, de fet, pel Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, la jurisprudència del qual a favor de

Audiència preliminar era àmpliament coneguda, i malgrat que, setmanes abans, aquest mateix TSJ de les Illes Balears no havia aplicat l'excepció de no-retroactivitat a un acomiadament anterior al 18 de novembre de 2024, ja que implicava un gran ocupador amb amplis recursos (El Corte Inglés).

Comentari de Laura de Dalmases Herrero

Tribunal Suprem (TS)

Sentència núm. 849/2025 del Tribunal Suprem (Sessió Plenària – Sala Penal), de 16 d'octubre

Resum: L'adquisició no autoritzada de la contrasenya d'un empleat per a l'ordinador de l'empresa constitueix un accés delictiu a dades personals confidencials, que entra dins l'àmbit de l'article 197(2) del Codi Penal. Això va ser establert per la Sessió Plenària de la Segona Cambra en la seva sentència de 16 d'octubre de 2025, en la qual, a més de l'obtenció fraudulenta de la «contrasenya», es va accedir a les carpetes i als fitxers emmagatzemats al escriptori de l'usuari. No obstant això, el Tribunal deixa clar que la mera obtenció fraudulenta d'un codi d'accés personal pot considerar-se un delictes penal d'acord amb l'article 197(2) del Codi Penal.

Sentència del Tribunal Suprem (Càmera Administrativa) núm. 704/2025 de 4 de juny, p. Requero Ibáñez

Resum: el dret fonamental d'un funcionari a no autoincriminar-se (art. 24.2 de la Constitució Espanyola) s'estén a la fase prejudicial d'investigacions o informacions preliminars (art. 28 del Reial Decret núm. 33/1986), sempre que els fets i els presumptes autors siguin prou específics i identificats per fer innecessari el procediment d'informació confidencial preliminar.

Comentari d'Albert Estrada Cuadras

Sentència del Tribunal Suprem (Sala Penal) núm. 457/2025, de 21 de maig, p. Hernández García

Resum: La defensa impugna l'admissibilitat de les imatges incriminadores obtingudes mitjançant un sistema de videovigilància que, pel que sembla, no va complir la normativa de protecció de dades. El Tribunal desestima el motiu d'apel·lació sobre la base que els propietaris (privats) de les càmeres no van obtenir les gravacions amb l'objectiu d'aconseguir un avantatge processal, sinó per motius de seguretat.

Comentari de Clara Tomàs Vaqués

Sentència del Tribunal Suprem (Sala Penal) núm. 1189/2024, de 20 de gener de 2025, p. del Moral García

Resum: Una dona va entrar en possessió d'una memòria USB que el seu company feia servir exclusivament, la qual contenia milers d'imatges sexuals de menors. El dispositiu va constituir la base de les proves que van conduir a la investigació policial i als procediments penals posteriors. El Tribunal desestima l'apel·lació de la defensa per vulneració del dret fonamental a la intimitat (art. 18 de la Constitució espanyola). D'acord amb la doctrina establerta en la Sentència del Tribunal Constitucional núm. 97/2019 (cas Falciani), es conclou que la font de la prova és vàlida perquè la dona no va actuar amb la intenció d'obtenir avantatges processals.

Comentari de Rania Zitouni Chahdi

Tribunal Suprem (Sala Social) núm. 23/2025, 14 de gener, p. Ureste García

Resum: Acomiadament disciplinari basat en imatges capturades per un sistema de videovigilància visible, del qual els treballadors tenien coneixement i sobre el qual els seus representants havien estat expressament informats. No obstant això, el treballador acomiadat no havia estat informat individualment de l'existència de les càmeres ni del seu possible ús amb finalitats disciplinàries. La Sala de lo Social del Tribunal Suprem va dictaminar, a diferència del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, que no hi va haver violació del dret fonamental a la intimitat de l'empleat (art. 18.1 de la Constitució espanyola) perquè, quan les càmeres capturen la comissió flagrant d'un acte il·lícit, el deure d'informar es considera complert mitjançant la col·locació d'un rètol informatiu prou visible (arts. 89 i 22.4 de la Llei de Protecció de Dades).

Comentari de Paula Torres Ruiz

Tribunal Constitucional (TC)

Sentència del Tribunal Constitucional (Plaça de la Primera Sala) núm. 107/2025, de 12 de maig, p. Espejel Jorquera

Resum: Comissió d'investigació del Congrés dels Diputats sobre l'accident del vol JK5022 de Spanair el 20 d'agost de 2008. Una de les persones investigades va presentar una sol·licitud de protecció constitucional per vulneració del seu dret a la protecció judicial efectiva en relació amb els drets a un judici just i a la presumpció d'innocència (article 24 de la Constitució espanyola), al·legant que no s'havien respectat les garanties inherents a un procediment disciplinari legal. El Tribunal va desestimar la sol·licitud: les garanties previstes a l'article 24 de la Constitució espanyola

només són executables en procediments judicials i en procediments administratius. Sempre que la Cambra no excedeixi les seves competències estrictament polítiques, no hi ha base per considerar que s'ha produït cap violació d'aquests drets fonamentals.

Comentari de Cristina Molins Joly

Cort Europea de Drets Humans (CEDH)

Sentència del TEDH de 6 de novembre de 2025, Guyvan contra Ucraïna

Resum: El senyor Guyvan, un empleat, va ser objecte d'una investigació interna realitzada pel seu ocupador. L'objectiu d'aquesta investigació interna era determinar si l'empleat havia complert el seu deure d'assistir personalment al seu lloc de treball.

L'empresa va obtenir del proveïdor de telecomunicacions els detalls de les trucades (data, hora i ubicació; durada; número marcat; número de trucada; tipus de comunicació: veu, missatge de text, etc.) de les trucades internacionals realitzades per l'empleat durant un període de dotze (12) mesos mitjançant una línia telefònica propietat de l'empresa, l'ús personal de la qual estava obertament permès.

Tot i que el Tribunal reconeix que l'objectiu de la investigació era legítim, considera que les autoritats judicials ucraïneses no van aplicar amb el rigor degut la prova de proporcionalitat establerta en la sentència de la Gran Cambra de 5 de setembre de 2017 en el cas *Bărbulescu contra Romania*. Afegeix que algunes de les dades de comunicació obtingudes eren innecessàries per a l'objectiu perseguit.

Comentari d'Albert Estrada Cuadras

Sentència del TEDH de 18 de febrer de 2025 (Romanchenko i Kharazishvili contra Geòrgia)

Resum: En aquest cas, el Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) va dictaminar contra l'Estat georgià per haver violat el dret al respecte de la vida privada mitjançant la interceptació indiscriminada de les comunicacions de vuit persones investigades per presumpte frau fiscal. El Tribunal va emfatitzar la protecció reforçada que atorga el privilegi professional legal, que té per objectiu protegir els advocats en exercici, però es va abstenir de dictaminar expressament sobre el seu abast en relació amb els advocats interns. Aquesta omisió deixa una situació d'incertesa jurídica, a l'espera de la sentència que dictarà el TJUE en el cas C-796/2024, en què s'espera que el Tribunal revisioni o confirmi la doctrina AKZO arran de la remissió de la qüestió prejudicial plantejada pel Tribunal Constitucional belga sobre aquesta qüestió. De moment, la Comissió Europea ja ha

ha dictaminat en contra d'ampliar l'abast del deure de confidencialitat a advocats interns (Brief de Política de Competència 1/2025).

Comentari de Clara Tomàs Vaqués

Sentència del TEDH de 15 de febrer de 2025, Macharik contra la República Txeca

Resum: En aquesta sentència, el Tribunal Europeu de Drets Humans es pronuncia sobre un cas en què l'obtenció de correus electrònics va servir de base per a una condemna contra un tercer a qui es van reenviar aquests missatges. La sentència estableix els requisits mínims segons els quals la correspondència pot considerar-se una prova lícita en procediments sense vulnerar el dret al respecte de la correspondència privada reconegut a l'article 8 de la Convenció Europea de Drets Humans.

El TEDH envia un missatge clar exigint un estàndard especialment elevat de previsibilitat, proporcionalitat i revisió judicial, atès que l'accés als correus electrònics és una de les formes més intrusius d'interferència en la vida privada d'una persona.

Comentari de Paula Torres Ruiz

Sentència del TEDH de 14 de gener de 2025, cas N.Ö. contra Turquia

Resum: En aquesta sentència, el Tribunal Europeu de Drets Humans conclou que l'Estat va incomplir el seu deure de diligència en investigar un agressió sexual. Critica les autoritats nacionals per basar l'absolució en estereotips de gènere i en el retard de la víctima a denunciar el delictes, en lloc de dur a terme les investigacions essencials per establir els fets. Aquesta manca de dur a terme una investigació eficaç va constituir una violació dels drets de la víctima, tal com es reconeixen en la Convenció Europea de Drets Humans. El dictamen subratlla, per tant, l'obligació dels Estats d'actuar amb una diligència particular en la investigació dels delictes de violència sexual, i proporciona criteris per distingir entre els casos que mereixen l'atenció de les autoritats i aquells que no.

Comentari de Cristina Molins Joly

Sentència del TEDH de 19 de desembre de 2024, Grande Oriente d'Italia contra Itàlia

Resum: aquest comentari analitza la sentència del TEDH que declara una violació de l'article 8 de la CEDH (dret a la vida privada) a causa d'un escorcoll i una confiscació ordenats sense

per un jutge, sinó per un comitè parlamentari encarregat d'investigar les relacions entre la màfia i la francmaçoneria. L'estudi examina com aquestes comissions s'integren en el sistema jurídic italià i com, malgrat la seva autonomia i naturalesa política, no poden estar exemptes de les garanties inherents a l'estat de dret. El treball destaca l'abast excessiu de la mesura en diversos aspectes, la manca de supervisió independent efectiva i la retenció prolongada de dades especialment sensibles. D'això se'n deriven lliçons sobre l'ús de poders intrusius en investigacions de qualsevol mena, emfatitzant la necessitat de definir amb precisió l'abast de la interferència i de garantir que hi hagi els mecanismes de control necessaris per no superar els límits imposats per la normativa.

Comentari de Rania Zitouni Chahdi

MOLINS

Investigaciones Internas